

ת"פ 45165/01 - מדינת ישראל, מדינת ישראל נגד לינוי דהאן, אור בן חמו, מור פרץ, מידן אمسلم, דוד ספייאשווילי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45165-01-20 מדינת ישראל נ' דהאן ואח'
ת"פ 8774-02-19 מדינת ישראל נ' דוד ספייאשווילי

בפני	כבוד השופט עמיית מיכלס
מאישמה	מדינת ישראל
נגד	נגד
נאשומות	1. לינוי דהאן
	2. אור בן חמו
	3. מור פרץ
	4. מידן אمسلم (ת"פ 45165-01-20)

מאישמה מדינת ישראל
נגד
נאשם דוד ספייאשווילי (ת"פ 19-02-8774)
בשם המאישמה: עו"ד מודיש ארודי ועידן סטולוב, שלוחת תביעות הראש"צ
בשם נאשמת 4 בת"פ 45165-01-20: עו"ד גיל עשת
בשם הנאשם בת"פ 19-02-8774: עו"ד ליעד מור יוסף
החלטה

1. נגד נאשמת 4 בת"פ 45165-01-20 ונגד הנאשם בת"פ 19-02-8774 (להלן: הנאשמת, הנאשם, והנאשמים בהתאם), הוגש כתבי אישום נפרדים, בהם יוחסו להם מספר עבירות בגין איורים שונים שענינים הכנסת נתינים זרים לישראל דרך נמל התעופה בן גוריון. כתוב האישום בת"פ 19-02-8774 כולל 3 נאשומות נוספות, שבינתיים ההווים במייחס להן.

להשquetת הנאשמים, החלטת המאישמה לכלול בכתב האישום מספר סעיפים עבירה המתיחסים לאותו איור, מהוועה פגם או פסול בכתב האישום ואף עומדת בסתריה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, לפי סעיפים 149(3) ו-149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: החסד"פ) בהתאם, באופן המצדיק תיקונו של כתב האישום.

נכח הסוגיות הדומות שנדונו, אחדיו הדיונים בעניינים של הנאשמים, בהסכמהם, לטובת הכרעה בטענות אלו.
مفאת חשיבותן של עובדות כתבי האישום לדין, מצאתי לפרtan תחילת, כאשר מיד לאחריה יובאו טענות הצדדים.

עובדות כתבי האישום

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

2. כתוב האישום מונה ארבעה אישומים. האישום הרלוונטי לנאשמת הוא אישום 1, ופרטיו, שיובאו להלן, יתמקדו ברובם במעשהיה שלה, תוך אזכור כללי בלבד של מעשי יתר הנאשומות.

על פי עובדות כתוב האישום קשורה נאשمت 1 קשור עם כל אחת מהנאשומות האחרות, ובכללן הנאשמת, להברחת נתינים זרים לישראל. במסגרת הקשר, העבירה נאשמת 1 את פרטיהן ואת צילום הדרכון שלה ושל יתר הנאשומות לאלמוני, שרכש עבורה כרטיסי טיסה לאנטליה שבטורקיה.

בהמשך מתואר כיצד חלק מהקשר ביןיהם, יצאו הנאשומות ביום 24.5.2019 מישראל לאנטליה, שם חבו לשולשה נתינים גאורגים (שתי נשים וגבר). בתאריך 25.5.2019 בשעה 23:43 נחתו בישראל הנאשומות והנתינים הגאורגים. הנאשומות פנו לעמדות ביקורת הגבולות, הزادו והונפקו להן כרטיסי מעבר עם פרטיהן. בשלב כלשהו העבירה הנאשמת את כרטיס המעבר שלה לאחת מהנתינות הגאורגיות, המכונה בכתב האישום "הנתינה הגאורגית 2", זו ניסתה להצמידו לאחד משעריו הכנסייה ולהיכנס לישראל, אולם השער לא נפתח. בשלב זה עברה "הנתינה הגאורגית 2" לשער כניסה אחר, הצמידה את תעודת המעבר לקורא הקרים, השער נפתח והוא נכנסה לישראל. "הנתינה הגאורגית 2" הותירה את תעודת המעבר על קורא הקרים, אולם בקרית גבול שהבחינה בכרטיס לבקשתו. בנסיבות אלו נצמדה הנאשמת לאישה אחרת, שאינה חלק מהקשר, ניסתה להיכנס ביחד עמה לישראל, אולם עוכבה על ידי בקרית הגבול. תמורה להברחת הנתינים הזרים, קיבלו או היו אמורים לקבל כל אחת מהנאשומות סך של 2,000 ₪ או \$500, נוסף על מימון כרטיסי הטיסה והחופשה בחו"ל.

על מעשה אלו, יוחסו לנאשמת העבירות הבאות: **קישור קשר לעשות עזון**, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); **סיווע להפרת הוראות חוק הכנסה לישראל או תקנות התשי"ב - 1952** (להלן: חוק הכנסה לישראל) בצוותא חדא, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכנסה לישראל, בצוירף סעיפים 29(א) ו-31 לחוק העונשין (3 עבירות); **סיווע לקבלת דבר במרמה בצוותא חדא**, לפי סעיפים 415 רישא, 29(א)-31 לחוק העונשין (3 עבירות); **הפרת הוראות חוק הכנסה לישראל**, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכנסה לישראל.

כתב האישום מפרט מעשים דומים שבוצעו על ידי נאשומות 3-1, שכאמור הורשו על יסוד הودאות בגין חלקן באירוע.

3. על פי עובדות כתוב האישום קשור הנאשם קשור עם נתין גאורגי מסורב כניסה לישראל, על מנת להכניסו לישראל שלא כדין. ביום 31.1.18 בשעה 13:19 הزادה הנאשם בעמדת ביקורת הגבולות וקיבל לידי כרטיס מעבר עם פרטיו. בהמשך, הניח הנאשם את כרטיס המעבר על קורא הקרים בשער הכנסה לישראל והשאיר אותו על מנת שהנתין הגאורגי ישתמש בו. הנתין הגאורגי ניסה לעبور, ללא הצלחה, יחד עם הנאשם דרך השער שנפתח, וכניסתו לישראל נמנעה.

על מעשו אלו, יוחסו לנאים העבירות הבאות: **קישור קשר לביצוע עזון**, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין; **ניסiou לסייע לכינסה לישראל**, לפי סעיף 12(1) לחוק הכנסה לישראל וסעיפים 31 ו- 25 לחוק העונשין; **ניסiou לסייע לקבלת דבר במרמה**, לפי סעיפים 415 רישא, 31 ו-25 לחוק העונשין.

טיעוני הנאשמת בת"פ 45165-01-20

4. טיעוני הנאשמת, כפי שפורטו הן בכתב והן בדיון שנערך ביום 15.7.2020, מתחקdot בהכללה של עבירה סיוע לקבלת דבר במרמה בצוותא חדא בכתב האישום. בתוך כך נטען, שהמأشימה ייחסה לנאשמת, בגין אותו מעשה עובדתי, כפל עבירות שמקורות בשני מקורות חקיקה שונים - סיוע להפרת הוראות חוק הכנסת לישראל וסיוע לקבלת דבר במרמה. עוד נטען שה"דבר" שעל פי הנטען התקבל במרמה, כוללן כניסה של הנ廷נים הזרים לישראל, זהה למעשה שבגינו ייחסה העבירה לפי חוק הכנסת לישראל. מאחר שהמעשה, שבתוויו במסירת כרטיס המעבר לנ廷ינה הזרה על מנת שתיכנס לישראל בעזרתו, מטופל באמצעות חוק הכנסת לישראל והתקנות שמכחו, הוא אינו מבש עבירה עצמאית נוספת שאינה מוסדרת בחוק זה. משכך, ומאהר שעבירת הסיוע לקבלת דבר במרמה היא נורמה כללית ואילו חוק הכנסת לישראל מהויה נורמה מיוחדת, שומה היה על המأشימה לבקר את עבירת הסיוע להפרת הוראות חוק הכנסת לישראל על פני העבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה. עוד נטען, שהבחירה בהוראת חוק זו מתבקשת גם לנוכח הכלל בפלילים הקובע כי מקום בו ניתן להכיל על מעשה עבירה מספר הוראות תיקוק, יש לבחור בהוראה המקלה עם הנאשם.

ב"כ הנאשמת הוסיף כי התופעה של שימוש במשפט הפלילי מעבר לצורך, לרבות באמצעות ריבוי עבירות מיותרות, היא תופעה בעייתי ומכורת, המובילת להחמרה מלאכותית בכתב האישום ואף בענישה. לדידו, ניסוח מחמיר ובלתי מידתי עלול ליצור מנוף לחץ פסול להגעה להסדרי טיעון מטעמים בלתי עניינים.

לשיטת הסנגור המלמד, יש להורות על מחייקת העבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה גם בהסתמך על הצהרת המأشימה, לפיה עד חודש يول' 2018 נאשימים אשר עברו על הוראות חוק הכנסת לישראל בנסיבות דומות, לא הוועדו לדין בגין עבירה זו. בהקשר זה נטען שהנטול להצדיק שינוי במדיניות האכיפה מוטל על המأشימה והוא לא עמדה בו. לפיכך, ביקש לקבוע כי שינוי המדיניות עולה כדי אכיפה בררנית.

בשוליו הדברים נטען שאין התביעה המשטרתית מוסמכת להעמיד נאשם בדיון בגין עבירת קבלת דבר במרמה, עבירה המצווה בסמכות הפרקליות, אולם טענה זו נזנחה לאחר שהוברר שבמקרה זה התקבל אישור הפרקליות לכלול את העבירה בכתב האישום.

לחילופי חילופין, ביקש ב"כ הנאשמת להוותיר על כנה עבירה אחת בלבד של סיוע לקבלת דבר במרמה, חלף 3 העבירות שייחסו לה, זאת מן הטעם שעובדות כתב האישום מלמדות שהנאשמת סייעה לאזרחות גאורגית אחת בלבד להיכנס לישראל שלא בדיון.

טיעוני הנאשם בת"פ 8774-02-19

5. טיעונים ברוח זו הועלו אף על ידי ב"כ הנאשם, שהוסיף כי העמדה בדיון בגין עבירת המרמה עומדת בנגד להנחיית פרקליט המדינה מס' 3.1, שכונתה "הכנה וניסוח כתב אישום" (להלן: הנקרא פרקליט המדינה), הקובעת בסעיף 32 כי שעה שמעשה מגבש עבירה כללית לצד עבירה ספציפית, יש להימנע, ככלל, מהגשת כתב אישום בגין שני הסעיפים יחדיו.

נוסף על כך, נטען כי יש למחוק מכתב האישום את עבירות קשירת הקשר, שכן משנית להוכיח את העבירה המושלתת, כפי המקהלה שלפנינו, ושהה שלא עומד נגד הנאשם מאשר על תנאי בגין עבירת הקשר, אזי אין הצדקה להעמידו לדין בגין שתי העבירות.

טיעוני המאשימה

6. מטעם המאשימה נטען כי בידיה הפרורוגטיבית לבחור את העבירות שיוחסו לפולוני בכתב האישום, והיה אף הביקורת השיפוטית על החלטה מעין זו הוא מוגבל ביותר.

המאשימה בkazaה לדחות את הטענה לפיה מעשה אחד הוא שהצמיח הן שני ה愆. הדבר מדובר בשני מעשים התנהגותיים שונים: המעשה הנוגע לכינסה האסורה לישראל הוא עצם הכניסה האמורה; והמעשה הנוגע לקבלת הדבר במרמה הוא המציג הכוח שמצוג לבקר האנושי או הממוקן כדי להשיג את "דבר" הכניסה האמורה. לטענת המאשימה ניתן לבצע עבירה של כניסה לישראל ללא כדין גם ללא יסוד של מרמה, כאשר מנגד ניתן לבצע באופן חמור יותר, על דרך המרמה. הפרת הוראות חוק הכנסת לישראל תיחשב להפרה "סתם" כשהיא נעשית ללא הצגת מצג כוזב, בניסיון לא להיראות ולהימוק בעבר, למשל: מעבר "כפיות" (היצמדות לאדם תמים המשמש בכרטיס מעבר כדין), קפיצה מעל השער ועקבפת שער הכנסתה מהצד. לעומת זאת, עבירה של קבלת דבר במרמה תיחס לנואם רק במקרים בהם הוצג על ידו מצג מרמה כוזב פוזיטיבי, כגון שימוש בכרטיס מעבר של אחר, או השמעת טענות כוזבות בפני בקרים הגובל לפיהן כרטיס מעבר אבד או תקין.

המאשימה הוסיפה כי "יחס עבירות הסיווע לחייב דיבור במרמה משקף אף את חומרת המעשים, הנגזרים, בין היתר, מסכמיו של העברין להיתפס, והפנתה לערכיהם המוגנים השונים המונחים בסיסים כל אחת מה愆. עוד נטען כי גם אם היה נקבע שעבודות כתוב האישום מהוות מעשה אחד בלבד, הרי שסעיף 186 לחס"פ מתייר לבית המשפט להרשות נואם בשל כל אחת מה愆 שאותו מתגלתה בהן, ובתנאי שלא יונש יותר מפעם אחת בגין אותו מעשה".

ביחס לטענות הנואמים בדבר שינוי מדיניות האכיפה באופן שיוצר אפליה בין נואמים שהועמדו לדין קודם לחודש يول' 2018- אישרה המאשימה שאכן חל שינוי במדיניות, והסבירה שהדבר נבע מעלייה משמעותית שלילה ב"עבריתנות המהבר", ובצורך להילחם בתופעה זו גם בדרך של שימוש בעבירות המרמה, מקום בו יסודות העבירה מתקיימים. המאשימה הוסיפה כי מאז קבלת ההחלטה, מושמת מדיניות ההחמרה באופן קבוע בכל התקדים המתאים.

המאשימה אף בkazaה לדחות את הטענה בדבר הכללת עבירות קשירת הקשר בכתב האישום, זאת מן הטעם שמאחר שהוא דבר עבירה עצמאית, הרי שמדובר שישודותה מתגבשים, אפשרות הנחיה פרקליט המדינה להעמיד נואם לדין בגין עבירה זו לצד העבירה נשוא הקשר. עוד הוסיפה כי בענייננו הכללת עבירות הקשר מאפשר לשיפור או על מערכת היחסים בין הצדדים בשלב שקדם לאיורו הכנסתה לישראל, ועל שרשות המעשים שבוצעו על ידם.

דין

העמדה לדין - היקף הביקורת השיפוטית על החלטות הטבעייה

7. בפתח הדברים נזכיר מספר מושכלות יסוד, בראשן הכלל לפיו התרבות בשיקול הדעת של הטבעייה בעניינים

הקשריים לקבלת החלטות הנוגעות להעמדת חשוד לדין תעשה במסורת ובמקרים חריגים בלבד. עמד על כך השופט ע' פוגלמן בבג"ץ 3405/12 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (30.12.2012), שעסק בעצם קבלת ההחלטה על ידי התביעה הכללית אם להעמיד חשוד לדין:

"רבות נכתב על היקפה המוגבל של הביקורת השיפוטית על החלטות שענין העמדה לדין פלילי. כפי שנפסק: "בית המשפט אינו ממיר את שיקול-דעת היועץ המשפטי לממשלה בשיקול-דעתו שלו. אין בית המשפט פועל כיועץ משפטי עלי". לפיכך לא יתערב בית המשפט בהחלטתו של היועץ המשפטי לממשלה, רק מכיוון שהוא היה מחליט אחרת. אך בית המשפט יתערב בהחלטתו של היועץ המשפטי אם נמצא שהוא לוקה בחוסר סבירות קיצוני או בעיות מהותי..."

ובהמשך (פסקה 13):

"הדין מKENא לגורם התביעה שיקול דעת רחב בהחלטות בנושא העמדה לדין, שהן החלטות שנמצאות בLIBת שיקול דעתם המڪוציא. כפועל יוצא מכך וממעמדה של התביעה כלל, הכירה פסיקתנו בקיומו של מתחם סבירות רחב בהחלטות בדבר העמדה לדין, וכנגזר מכך נקבע שמדיניות התהערכות בעילת חוסר סבירות בהחלטות מעין אלה היא מצומצמת (בג"ץ 5675/04 התנוועה לאיכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נת(1) 199, 210-209 (2004) (להלן: עניין האי היוני); בג"ץ 5305/08 עמוותה לקידום ממשל תקון נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 9 (לא פורסם, 24.11.2009))."

8. בפסק דין נסף, רע"פ 7052/18 מדינת ישראל נ' רותם, (להלן: עניין רותם), שניתן אף לאחרונה, נפסק בדעת רוב ציון מקום להחיל דין קטרינה שענינה ביקורת מינה ליכיטפלילים, תוך שנקבע כיהה ליר הפליליאני יכולת היכולת שיפוטית על שיקול דעתו של ה壯וע בהחלה וועל העמדת חשוד לדין:

"החדרת המשפט המינהלי אל תוככי המשפט הפלילי איננו עוד עירוב תחומיין; עסוקין בערבוב אשר יש בו כדי להפוך את היוצרות. חלף בירור אשמתו של נאשם, נדרש לפתע בית המשפט לבירור 'אשmeta' של המדינה, לבקר את דרכי התנהלותה והחלטותיה [...]".

הعبارة המוקד מהדילוג בדבר אשמתו ואחריותו של נאשם, אל עבר בירור התנהלותה של המדינה - תחטא למהותו של ההליך הפלילי. היא תגרום לכך שהמסר החברתי הרצוי לא יועבר - לא לנאשם, גם לא לחברה. הנאשם יעבור מעמדת 'הגנה' לעמדת 'התקפה'; מאਮץיו ירוכזו בהוכחת אשmeta של המדינה, ואילו ההכרה בחטא והזירה למוטב - יקופחו. אין חולק על החשיבות הרבה שבניהול הליך הוגן, בשמירה והקפדה על זכויות חשודים ונאשמים. ברם, הליך הוגן לחוד, והיפוך סדרי הדין בפליליים לחוד. ההליך הפלילי יכול לסייע מאשימה אחת בלבד" (פסקה 52, הדgesות הוספו - ע.מ.).

בפסק דין עניין רותם אף הובע החשש שמא יהפוך בית המשפט בפלילי למשמעות "בג"ץ קטן", באופן שיביא להעלאת שורת טענות מן הגורן וממן היקב, באופן שיביא לסרבוי ההליך הפלילי (שם, פסקה 55).

9. בע"מ 7485/19 אסיד קש Kosher נ' מדינת ישראל (6.7.2020), פסקה 28 (להלן: עניין קש Kosher), שניתן לאחר עמוד 5

פסק הדין בעניין רותם, הבהיר השופט י' עמידת שאין משמעות הדבר שלא ניתן יהה להעלות עוד טענות בעלות אופי מנהלי במסגרת ההליך הפלילי, אולם שומה יהיה על בית המשפט לדעת לבחור את המקרים המתאיםים:

"...הגנה מן הצדק היא אכן כל' דינוי שההליך הפלילי מעמיד לרשות בית המשפט לשם ביקורת מינימלית, אולם השימוש בכל' זה צריך לחזור למידותיו הראוית, וכפי שציינתי בעניין נוה "לא די לנאים להגוט את מילת הקסם 'אכיפה ברורנית' על מנת לפתח את פתח מערת המידע" ובית המשפט נדרש "לسان" טענות אלה, שאם לא כן, אין לדבר סוף...".

הקביעות שנקבעו בעניין רותם ובעניין קשוש יפות גם לעניינו, בשינויים הנדרשים.

10. כדי, אחת ההחלטות המשמעותיות הכרוכות בהגשת כתוב אישום היא בחירת סעיף העבירה המתאים לאירוע המתויר בכתב האישום. בעניין זה נקבע כי מדובר בפרורוגטיבה של התביעה, הרשות לבחור גם בסעיף המחייב עם הנאשם, ובלבך שלא תרבה בסעיפי אישום שלא לצורך. עמד על כך השופט ג' בר בבש"פ 5284/91 לויין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.12.1991):

"בהגשת כתוב-אישור צריכה התביעה להשתדל לבחור, בין סעיפי האישום האפשריים, אותו האישום המבטה בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זאת מותר לה, כמובן, לבחור את הסעיף המחייב ביותר עם הנאשם. אם יש לתובעים ספקות כלשהם לגבי האפשרות להוכיח את כל האלמנטים של עבירה זו, ניתן לצרף אישום נוספת או אלטרנטיבי, ודבר זה גם מצדוק, אם הוא נחוץ כדי להאריך היבט מיוחד של הפרשה. אך אין להרבות בסעיפי אישום סתם, תוך מה שנקרה באנגלית: "throwing the book at The accused".
(ההדגשות הוספו - ע.מ)

יש לציין שבאותו מקרה מתח בית המשפט ביקורת על ריבוי העבירות שיוחסו לנאים בכתב האישום בגין אותן איורים, אולם הדבר נעשה רק לאחר שסעיפי העבירות נבחנו עניןית במהלך הדיון, ולאחר שהוטל ספק ביכולתה של התביעה להוכיח באותו מקרה את סעיפי העבירה המחייבים עם הנאשם, שהובילו אף למעצרו.

ומן הכוון הפוך, נקבע שייחסו עבירה קלה מדי, כאשר בסיס העבודה אפשר שימוש בעבירה חמורה יותר, עלול להוביל, במקרים מסוימים, אף הוא להתרבותות שיפוטית. עוד נקבע שסעיף העבירה המתאים מבין עבירות חלופיות אפשריות,-Amor לשקף את תפיסת עלמה הנורמטיבית של התביעה בנוגע לטיבו של המעשה נשא האישום, וכן את "חומרתו היחסית במידה החומרה של הנורמות שהמחזק הגידור במאגר הנורטטיבי הפלילי הכללי" [בג"ץ 7195/08 ابو רחמה נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פסקה 36 (01.07.2009). בהמשך פסק דין נקבע:

"כל יסוד בהכנת כתוב אישום הוא כי מבין חלופות אפשריות של סעיפי עבירות, על התביעה לבחור באופציה הנורמטיבית-עונשית הולמת ביותר את טיבו של האירוע הפלילי, כפי שהוא מתואר בפרש העבודות בכתב האישום. וכך, פרשת עבודות המתארת ארוע חמוץ ביותר, המגולמת בסעיף אשמה המבטה נורמה פלילית מתונה וקלה, עשויה להצביע על חסר מיתאמן בין העבודות לבין סעיף האשמה, העולם הגיע כדי פגם מהותי בכתב האישום. מקום שמצויה נורמה פלילתית חלופית הולמת יותר את מערכת העבודות, המביטה יותר התאמת את מהות מעשה ההפלה הנטען, יש לבחור בה. חסר מיתאמן מהותי כזה בין מערכת העבודות

לבין סוג העבירה בו הנאשם הנאשם עשוי, בנסיבות מסוימות, קיצונית במהותן, להצדיק התערבות שיפוטית לתקון הילקי". (ההדגשות הוספו - ע.מ)

11. הנה כי כן, נקודת המוצא היא שבמסגרת המשפט הפלילי, עשוי מערך נתונים אחד לקים את יסודותיה של שתי עבירות או יותר.

תמייה לעמדה זו ניתן בספרו של י' קדמי על סדר הדין בפליליים, חלק שני, מהדורה 2009, עמ' 924:

"כפי שכבר נאמר, אין מניעה שאישום אחד- קרי: פרשת עובדות אחת- "יחס לנאים מספר עבירות וישמש בסיס להרשעתו של הנאשם בכל אחת מהן. מרכז הcobד נעהז ב"עובדות" המשקפות את "התנהגות" של הנאשם, לרבות המצב הנפשי שלילוואה אותה; כאשר העבירות שעבר הנאשם באותה התנהגות אין אלא פועל יוצא ממנה. אשר על כן, שוב אין מקום לטענה של "כפילות" בכתב האישום, כפי שהיא לפני כניסה חסדי' פ לתקוף, כאשר "האשמה" שלטה בכיפה ולא "העובדות"." (ההדגשות הוספו - ע.מ)

12. ואם לא די בכך, הרי שעיקרונות זה מעוגן אף בסעיף 186 לחסדי' פ שכותרתו "הרשעה בעבירות אחדות":

186. בית המשפט רשאי להרשיء נאים בשל כל אחת מן העבירות שאשמו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.

פועל יוצא של אפשרות הרשות הרשותהו הנאשם "בשל כל אחת מן העבירות שאשמו בהן נתגלתה", היא מתן אפשרות למאשימה להעמידו לדין בשל עבירות אלו, גם מקום שמקורן של העבירות ב"אותו מעשה". חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא אף בסעיף 40ג לחוק העונשין, שכותרתו "ריבוי עבירות", המתיחס לשלב הענישה, לפיו על בית המשפט שהרשיע הנאשם במספר עבירות מהוות אירוע אחד, לקבוע מתוך עונש הולם אחד לאירוע כולם, ולגזר עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע, תוך התחשבות, בין השאר, במספר העבירות, בתדירות ובזיקה ביניהן.

13. לטענת ב"כ הנאשמת, סעיף 186 לחסדי' פ אינו חל בעניינו, שכן מטרתו היא לאפשר לבית המשפט להרשיء נאים בעבירות נוספות במצב דברים בו אשמו בהם הtgtלה במהלך משפטו, דוחה לא nodud להתוות את שיקול הדעת של הتبיעה בשלב המקדמי של בחירת סעיפי העבירה. טיעון זה אין בידי לקבל, זאת משנה טעמים. האחד, הפרשנות המוצעת אינה מתיחסת עם לשון הסעיף ועם הפסיכיקה הנוגגת. השני, קיומו של סעיף 184 לחסדי' פ, המתיחס באופן מפורש להרשיء נאים במצבים בהם הtgtלה עבירה חדשה במהלך משפטו, למקרה שבו כתב האישום לא כלל את סעיף העבירה במקור.

14. בשים לב למכלול הנימוקים דלעיל, מצאתי לדחות את הטענה העקרונית בדבר העדר אפשרות ליחס לנאים בכתב האישום יותר מעבירה אחת בהסתמך על אותה מערכת עובדיות.

ADB: קבלת דבר במרמה

15. בטרם נידרש לבחינת התאמן של העבירות שנבחרו למקרים שלנו לפניינו, ניחד מספר מלים לעבירה של קבלת דבר במרמה, העומדת, כאמור, בנקודת הדיון.

סעיף 415 לחוק העונשין קובע:

"המקבל דבר במרמה, דין - מאסר שלוש שנים, ואם עברה העבירה בנסיבות חמירות,
דין - מאסר חמש שנים".

מהאמור עולה, שעל מנת שתשתכלל עבירת המרמה, על עשה המעשה להציג, במידע, מצג מרמה ולקבל, כתוצאה
מכך, דבר כלשהו. "קבלת הדבר" הוא המרכיב התוצאותי שבלעדיו לא יחולם ביצוע העבירה [ע"פ 2597/04 רוטמן נ'
מדינת ישראל, פסקה 28 (20.11.2006)].

סעיף 414 לחוק העונשין מגדיר "דבר" כר: "מרקען, מיטלטלי, זכות וטובת הנאה". הפסיקת הוסיפה וקבעה כי
ה"דבר" אינו חייב להיות בעל מאפיינים כלכליים או חומריים מוחשיים. עוד נקבע שאין צורך שהמרמה יחשוף הפסד או
נזק ברור כתוצאה מקלטת הדבר, אלא יתכן שהפגיעה בו תסתכם בשלילת חופש הרצון, חופש הבחירה ושיקול דעתו
על ידי המרמה - הוא הערך החברתי עליון באה עבירת המרמה להגן [ע"פ 3517/11 אילנה שמשון נ' מדינת ישראל
(6.3.2013)]. וכן נקבע בע"פ 752/90 בazel נ' מדינת ישראל, פסקה 48 (1.3.1992):

"הגנה על הערך החברתי האמור ודאי שהוא יפה לגבי הנחת הדעת במירמה של מישווא בעל סמכות
לפעול על-פי דין, כשהסמכות מוענקת כדי לשרת את האינטרס הציבורי. כמשמעותו אדם במירמה את דעתו
של בעל סמכות אשר צאת, לגבי עובדות שהן רלוואנטיות בעיניו (של המרמה), משבש הוא את שיקול
הදעת והכרעה של המרמה בהפעלת הסמכות ובמציאות. אם היו נפרשות בפני המרמה כל העבודות
לאשורן, אפשר שהוא פועל, או שהוא היה לפועל, באותו עניין, במסגרת סמכותו, אחרת מכפי שפועל.
סבירו זה בבקשת המרמה, מטעמו שלו, להסיר עצמו, ומשהיג את מボוקשו,זכה בכך בטובת הנאה
ממעשה המירמה. במקרים אחרים, על-ידי "הנחת הדעת" קנה המרמה לעצמו שקט נפשי מפני הסיכון כי
יעמוד בפני החלטה שלטונית שונה, ממנו בבקשת לחמוק על-ידי המרמה".

יסוד ה"מרמה" מוגדר בסעיף 414 לחוק העונשין כדלקמן: "טענת עובדה בעין שבעבר, בהווה או בעברית,
הנטענת בכתב, בעל פה או בכתבנות, ואשר הטוען אותה יודע שהיא אמת או שאינו מאמין שהיא אמת"; ו"לרמות" -
"להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדר". למרמה רכיב עובדתי - דרישת טענה כוזבת, שהיא חייבת להיות פיזית,
משמעותית, אלא יתכן שתיה מצג משפטי כלשהו ואף ביטוי של כוונה או אמת פנימית [ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת
ישראל, פסקה 22 (5.7.2004)].

המרמה מהוות גם את היסוד הנפשי של העבירה, כאשר הדרישה היא שהמרמה ידע שהמצג אותו הציג, אינם אמת, או
שהיה בעל מודעות, ولو ברמה של פיזיות, הן להיות המצג מצג שווא, והן לעובדה שבשל מצג השווא יתקבל ה"דבר".

לבסוף, קבלת דבר במרמה היא עבירה תוצאותית המחייבת קשר סיבתי בין המרמה לבין קבלת ה"דבר", כאשר המרמה
צריכה להיות "הסיבה הייעילה" לקבלתו של הדבר.

רכיב המרמה - נורמה כללית או נורמה מיוחדת?

16. טענת ההגנה המרכזית היא שUberה של קבלת דבר במרמה כמו "Uber סל", או נורמה כללית, אשר ניתן להכללה על מגוון רחב של מעשים המקיימים את יסודותיה. לעומת זאת, חוק הכניסה לישראל נורמה מיוחדת העוסקת בתחום הצר הנוגע לאופן הכניסה לישראל, ומשכך יש להעדיף על פני Uber הסיווע לקבלת דבר במרמה שמקורה בחוק העונשין.

17. בבג"ץ 4445/02 מ/or נ' ראש עיריית הרצליה (2002.12.11) (להלן: עניין מ/or), נדרש בית המשפט העליון לACHINE בין נורמה מיוחדת לנורמה כללית וקבע:

"דין פלוני הוא מיוחד (ספקטיבי) ביחס לדין אלמוני, אם דין פלוני כולל את כל המרכיבים של דין אלמוני, בתוספת מרכיב נוסף" (א', ברק פרשנות במשפט, כרך א, תורת הפרשנות הכללית [26], בעמ' 570). בין נורמה מיוחדת, לבין נורמה רגילה עדיפה הנורמה המיוחדת, ואין להחיל את שתיהן על אותו מעשה פלילי, לפי הכלל *Lex specialis derogate generali* ..." Lex specialis derogate generali

בעניין מ/or, עליו סמכו ב"כ הנאשמים את ידיהם, השיגו העותרים על קנסות שקיבלו בשל חניית רכבם על המדרכה מכוח חוק עזר להרצליה (מניעת מפגעים ושמירה על הסדר והנקיון), תש"ז-1989 (להלן: חוק החניון), בעודם שלטענתם, היה מקום להטיל את הקנסות בגין חנייה על המדרכה מכוח חוק עזר להרצליה (העמדת רכב וחניתו), תשמ"ד - 1983 (להלן: חוק החניה). חשיבות האבחנה הייתה בגובה הקנס אותו ניתן היה לטייל מכוח כל אחד מהחוקים: קנס מתון בסך 70 ₪ בגין עבירה של "חניה על המדרכה" מכוח חוק החניה, לעומת קנס גבוה בסך 490 ₪ אותו ניתן היה להטיל בגין עבירה כללית של "מכשול ברחוב" מכוח חוק הנקיון. טענת העותרים הייתה כי יש להעדיף את חוק החניה, המתיחס באופן ספציפי לעבירה של חניה על המדרכה, על פני חוק הנקיון, שהוא חוק כללי שאינו מתיחס דווקא להשתארת כל רכב חונים על מדרכות. מנגד, טענה העירייה כי בחירת העבירה המתאימה נתונה לשיקול דעתה, וצינה שכאשר הרכב חוסם את הדרכ, ניתן קנס על פי העבירה המחייבת יותר.

בית המשפט העליון קיבל את העטירה ופסק כי ההוראה המיוחדת חניה על מדרכה בחוק החניה היא ההוראה ה"טבעית" לעניין חניה על מדרכה, ועל כן היא גוברת על ההוראה בחוק שמיירה על הנקיון, אותה ניתן לפרש אר בדוחק כהוראה החלה גם במקרים בהן הושאר רכב חונה על מדרכה. עוד נקבע שבשל הנסיבות בגובה הקנסות הקבועים בשני חוקי העזר, יש לפרש את הדין כך שתחול ההוראה המקרה עם הנאשם.

18. ואולם, עניין מ/or שונה בתכלית מעניינו. מעשי הנאים בפרש מ/or התמצאו בפועל אחת ייחידה - חניית הרכב על המדרכה, בעוד שבעניינו עולה שהנאומים ביצעו מספר פעולות. מעבר לכך, קשה לחשב על "מדד" חומרה" בנוגע לעבירות של חניית כל רכב על מדרכה - פעללה אנטית חברתית שלעולם תגרום להפרעה לציבור הולכי הרגל - בעוד שבעניינו ניתן לבצע את Uberת הכניסה לישראל בדרכים שונות. על אותו מסקל, ניתן אף לסייע לאחרים להיכנס לישראל במספר דרכים, מהן פשוטות ומהן מתחככות; חלקן ניתנות לביצוע באופן עצמאי, וחלקן דרוש הסתיעות באנשים נוספים; חלקן מתבצע תחת אפס של בקי הגבול מבלתי עבר אותם וחלקים כרוכ בפניה אליהם וב>ShowCase מצג שווה במטרה לקבל "דבר" שלא היה ניתן אל מלאו כן. משכך, הוספה Uberת המרמה לכתב האישום שולחת אלומת אור המaira את החומרה המיוחדת הגלומה במעשה האסור, ואלמלא הוספהה, יכול והיבט זה של חומרה לא היה מקבל ביטוי מספיק בכתב האישום.

זאת ועוד, בשונה מעניין מור, עבירה הסיווע להפרת הוראות חוק הכנסת לישראל אינה כוללת את כל הרכיבים העובדיים של עבירה סיווע לקבלת דבר במרמה. מדובר בשני סעיפים חיקוק שונים בעלי תכליות ומטרות שונות. בנסיבות אלו, אין פסול בשימוש בשתי העבירות זו לצד זו, באופן שיתן ביטוי מדויק יותר לעובדות כתוב האישום, כאשר כל אחת מהן תציב זרcker על חלק אחר של העובדות המפורחות בו, גם אם חלק מהעובדות משותפות לשתי העבירות. עבירה של סיווע לקבלת דבר במרמה נועדה לבטא את יסוד המרמה שבממשי הנאשם, יסוד אשר אינו קיים בהכרח בכל עבירה של הפרת הוראות חוק הכנסת לישראל, כמו למשל במקרים של עקיפת שער הכנסת לישראל, קפיצה מעל השער והיצמדות לאחר העובר בשער הכנסתה. ביגוד לקרה המתואר בעניין מור, הרי שבעניינו מתקיים יחס של שלמה בין שתי העבירות, להבדיל מיחס של חיפוי מלאה. משכך, ובשונה מעניין מור, אין התביעה נדרשת במקרה זה להתאים את הפרשנות הנכונה לאוთה מסכת עובדתית, אלא לבחון האם מכלול נסיבות האירועים המתוארים בכתב האישום מאפשרים הכללה של עבירה נוספת, שתbiaядידי ביטוי את ההיבטים המהממים העולים מאותם מעשים.

19. דוגמא מוחשית לכליים עליהם עמדנו לעיל ניתן למצוא, למשל, בע"פ 3336/3 גבריאל רבי נ' מדינת ישראל (18.7.2013), בו נדונו טענות דומות. באותו מקרה הורשע המערער הן בעבירות הכלליות של קבלת דבר במרמה וחיף מכוח חוק העונשין, והן בעבירות ספציפיות מכוח דיני המס, שבבטיסן מרמה. באותו מקרה משמעות קבלת טענה המערער הייתה מרחיקת לכת, שכן ככל שהיא מתאפשרת טענתו לתחולתו של הדין הספציפי והעדפתו על פני הדין הכללי, היה הדבר מוביל, לגישתו, לזכותו מעבירות המס עקב התישנותן. בדחוותה את הערעור קבע בית המשפט מפי המשנה לנשיאה (כתוארה אז) השופטת מ' נאור כדלקמן:

"תחולתו של סעיף זה (סעיף 186 לחס"פ - ע.מ) לעניין הרשעה לפי נורמה ספציפית ונורמה כללית כבר נדונה והוכרעה בפסקתו של בית משפט זה. כך, טענה דומה זו של המערער, לפיה אין להעמיד לדין הן על עבירות מס והן, במקביל, על עבירות מרמה נדחתה בע"פ 10736/04 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (26.9.2006), שם נאמר:

"41. טענת המעררים - לפיה משהריעו אוטם בית-משפט קמא בעבירות לפי חוק המס הרלוונטיים, לא היה מקום להרשעם במקביל בעבירות מרמה - אין בה ממש. סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי "בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמוו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה". הכלל הפרשני, לפיו חוק ספציפי גורר על חוק כללי, בתקופו עומדים, אולם "משמעות פלוני" הוא עבירה לפי חוקים שונים, ובכלל זה גם לפי החוק המיחד מכאן ולפי חוק כללי, בלבד שלא יוטל עליו עונש יותר מאשר את הנאשם בשל כל אחת מן העבירות, אין לפי החוק המיחד והן לפי החוק הכללי, בלבד שלא יוטל עליהם עונש יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה" (ע"פ 51/76 ראובן נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(3), 14, 17). במקרה שלפנינו, נוכח בית-המשפט לדעת כי מחדלי הדיווח נכרכו בכוונת מרמה, ומשכך, לא הייתה מניעה להרשעת המעררים בעבירות לפי חוק העונשין במקביל להרשעה בעבירות המס".

זהה בדיק הטענה שהועלתה בעניינו, ומאותו טעם יש לדחות אותה. מותר היה למאשימה להעמיד לדין רק על העבירות שבחוק העונשין ורק על עבירות המס הספציפיות, או גם וגם, ובלבב שהמערער לא יענש פעמיים. החלטה זו מסורה לשיקול דעתה של התביעה, ולא נפל בעניין זה כל פגם בהכרעת בית המשפט קמא." (הדגשות הוספו - ע.מ)

סיכום בנימים

20. מהאמור עולה כי בrama המשפטית אין בעצם הכללת עבירות המרימה יחד עם עבירות מתוך חוק הכנסת לישראל, כדי להוות, ככל, פגם או פסול בכתב האישום, והם אף אינה עומדת בסתרה, לא כל שכן סתירה מוחותית, לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

מן הכלל אל הפרט

21. אקדמי ואומר כי לאחר ניתוח העובדות שבכתבבי האישום נושא החלטה זו, הגעתו למסקנה שונה ביחס לכל אחד מהנאשמים. כך, בעוד שבמקרה של הנאשםת (ת"פ 20-01-45165) נראה כי התקיימו לכואורה יסודות העבירה של סיוע לקבלת דבר בrama, דומה שעובדות כתב האישום במקרה של הנאשם (ת"פ 20-01-45165) נותרו עモמות.

ובמה דברים אמורים? מעובדות כתב האישום של הנאשםת עולה שהיא הزادתה בעמדת ביקורת הדרוכנים וקיבלה כרטיס מעבר הנושא את פרטיה. את הרכטיס העבירה הנאשםת לנ庭נה הזרה, על מנת שזו תשמש בכרטיס לצורך כניסה לישראל, אליו היה זה הרכטיס שלו, קרי - תציג אותו או לבקר הגבול או למכוна הממוקנת, כפי שאכן אירע. בשותה כן סייעה הנאשםת לכואורה לנ庭נה הזרה להציג מצג כוזב, לפיו הרכטיס ששימש אותה הוא אכן שלו. כתוצאה מהציג המצג הczob קיבלה הנ庭נה הזרה את ה"דבר" שבוטיו בכניסה לישראל שלא כדין, או ניסיון כניסה הנ庭נה הזרה להציגה הנ庭נה הזרה והן לתוכאתה. הנאשםת הייתה מודעת לישראל, תוך שלילת האפשרות מבקר הגבול להפעיל את שיקול דעתו או להשתמש בסמכותו. הנאשםת אף "יחלה להצלחתה של הנ庭נה הזרה להיכנס לישראל, בשם לב לטסום הכסף שהובטה לה בתמורה. בכך מתמלאים לכואורה יסודות העבירה של סיוע לקבלת דבר בrama.

22. אשר לנאשם - מעובדות כתב האישום עולה שלאחר שהזדהה בעמדת ביקורת הגבולות האלקטרונית, הונפק לו כרטיס מעבר הנושא את פרטיו. בשונה מהנאשםת, לא נטען שהנאשם העביר את תעודה המעבר לנ庭ין הזר, כאשר החל משלב זה מספק כתב האישום שתי חלופות עובדיות, המעוררות קושי לא מבוטל אף בהתקנות אחר היסוד הנפשי הדורש להוכיחת עבירת הרמה. כך, בעוד שמצד אחד מצוין שהנאשם הוא שהניח את תעודה המעבר שלו על קורא הרכטיסים "והשייר אותה על מנת שהנתין היגוארני ישתמש בה", הרי שמצד השני נטען ש"הנתין היגוארני ניסה לעبور יחד עם הנאשם דרך שער הכניסה שנפתח, אולם לא הצליח להיכנס לשער יחד עם הנאשם וכניסתו לארץ נמנעה". נסיבות חלופיות אלו מעוררות, כאמור, קושי, ולא ברור מכתב האישום כיצד הן מתיחסות אחת עם השנייה.

23. זה המקום לחזור לדוגמאות אחרות סיפקה המאשימה עצמה, בקשר למקרים בהם הכניסה הלא חוקית לישראל או ביצוע פעולה הבאה לסייע לאחר להיכנס לישראל שלא כדין, אינם כוללים יסודות "mirrmatim", למשל כאשר לא מוצג מצג פוזיטיבי כוזב, או כאשר מדובר בניסיון לחמוך מבקרים הגבול, או כאשר נעשה ניסיון עקיפה, קופיצה מעל השער, או "מעבר כפויות".

מעובדות כתב האישום של הנאשם לא עולה שהנתין הזר ניסה להשתמש בכרטיס המעבר של הנאשם, ואף לא עולה שהרכטיס בכלל הגיע לידי. כל שנותן הוא שלאחר שהנאשם הניח את הרכטיס על קורא הרכטיסים, הנאשם עבר

בשער והנתין הזר ניסה לעבור ייחד עמו, ללא הצלחה. ואם נשתמש בלשונה של המאשימה, הנאשם הנאשם והנתין הזר ניסו לעבור ייחדי, במא שמכונה "מעבר בכפיות" (מעבר תוך הימצאות לאדם אחר), מעשה שהמאשימה עצמה הסכימה שאינו מגלם עבירות מרמה [ראו והשו ת"פ (ראשל"צ) 64663-02-19 מדינת ישראל נ' איתן חן, (17.7.2019), בו מלכתחילה לא יჩסה המאשימה עבירות מרמה לנאים שעבר בעצמו בדרך זו].

24. במצב דברים בו עובדות כתוב האישום נתונות לשתי פרשנויות שונות, יש לבחור בפרשנות המקלה עם הנאשם ומיטיביה עמו, ו邏輯ically אני מורה על ביטול העבירה של ניסיון לסייע לקבלת דבר במרמה שיוסה לנאים בת"פ 8774-02-19.

אכיפה בררנית

25. ב"כ הנאים טוענו כי שינוי מדיניות העמדה לדין בעבירות על חוק הכניסה לישראל, שביטויו בהוספת העבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה, מהו אכיפה בררנית פסולה המפללה אותם ביחס למי שהועמד לדין במועד שקדם לשינוי. טוענה זו נדונה ונדחתה בע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל (30.11.2005), בו נקבע, בין היתר:

"הטענה בדבר הפסול שבסטייתם של גורמי התביעה מדיניותם משכבר, לא תוכל להישמע. התביעה הכללית - כל רשות ציבורית אחרת - רשאית לשנות מדיניותה או מהנהיות שאימצה, ככל שהוא טעמים ראויים. לאיש אין זכות קנייה, כי מדיניות פלונית תיווטר על כנה אף בנסיבות בהן מוצדק לשנות ממנה. זאת ועוד, ככל הוא כי ישומה של מדיניות נתונה, ובפרט צו ההורכה בהפעלה של שיקול דעת, הוא ישות פרטני, המתחשב בנסיבות המסתומות של כל עביין".

הדברים ברורים ואין צורך להזכיר מילום. מעבר לכך, גם בנסיבות המקרים שלפנינו, לא הוכח כי השינוי שערך רשות התביעה במדיניות העמדה לדין בתחום עבירות הכניסה לישראל, נועד בשיקולים זרים או בלתי עניינים. כאמור, ב"כ המאשימה הסביר כי השינוי נועד בעלייה משמעותית בעבירות על חוק הכניסה לישראל, שזוהתה בתחילת שנת 2018, והוסיף שמאז מושם השינוי באופן קבוע על כלל התקיים שעבודותיהם כוללים היבט של מרמה. יש לציין שמטעם ההגנה לא הונחה תשתיית ראייתית כלשהי הסותרת טענה זו. ראו והשו בעניין זה החלטת הנשיאה ע' רון בת"פ (ראשל"צ) 18-12-58959 מדינת ישראל נ' נוה (10.7.2019).

אשר על כן, דין הטענה להידחות.

היחס בין עבירות קשירת קשר לבין העבירה שבוצעה בפועל

26. ב"כ הנאשם טען כי יש למחוק את עבירת קשירת הקשר לעוון מכתב האישום, בהינתן שהנאשם מואשם גם בעבירה ה"מושלמת", נושא הקשר. אף דינה של טענה זו להידחות.

כפי שנקבע לעיל, בחירת סעיפי האישום בכתב האישום היא פרורוגטיבה המצויה בידי התביעה, ובית המשפט לא יטה להתערב בשיקול דעתה, אלא אם הוכח כי בהחלטתה נפל מושא מהותי היורד לשורשו של עניין.

יתריה מכך, כבר נפסק לא אחת, שאין מניעה עקרונית להעמיד לדין בגין עבירה המושלת, בהינתן שubberת הקשר היא "UBEIRA עצמאית העומדת על רגליה שלאינה עבירה הנגזרת מהUBEIRA המושלת" [ר' ע"פ 10946/03 עסא נ' מדינת ישראל, פסקה 3 לפסק דין של הנשיא א' ברק (23.6.2005); ע"פ 6162/16 תופיק דלו נ' מדינת ישראל, פסקה 60 (4.2.2018); תפ"ח (מרכז) 932-01-16 מדינת ישראל נ' עמירם בן אוליאל, פסקה 216 (18.5.2020); וראו גם סעיף 90 להנחיית פרקליט המדינה].

ה마שימה צינה כי הכללת עבירות הקשורות בכתב האישום בתווים בענייננו להבנת העבירה העיקרית, אף מטעם זה יש הצדקה לכלול אותה בכתב האישום. לעניין זה עומדת למאשימה חזקת תקנות המנהל ו בשלב זה, עובר לשימוש הראות, חזקה זו לא הופרכה.

אשר על כן, לא מצאת עילה להתערב בהחלטת המאשימה להעמיד את הנאשם לדין בעבירות קשירת הקשר.

27. בקצירת האומר אצין שלא מצאתו החולופית של ב"כ הנואשת לצמצם את סעיפי העבירות, אך שתיחסו לנואשת עבירה "אחד מכל סוג". הטעם לכך הוא שגם אם הנואשת סיבעה בפועל לנטיינה זרה אחת להיכנס לישראל שלא כדין, הרי שעובדות כתב האישום מגלוות מעשים מסווגים של כלל הנואשות ביחס ל-3 הנ廷אים הזרים, באופן המ"syncם" באותו ליבת העשייה האסורה שמטרתה הכנסתם שלא כדין של שלושה אנשים שווים לארץ. בנסיבות אלו יש לראות בשלוש הנואשות כמי שביצעו לכוארה את העבירות במצוותא.

סוף דבר

28. נוכח כל האמור, מצאתו לקבל את בקשה הנאשם בת"פ 8774-02-19 ואני מורה על מחיקתה בכתב האישום של עבירת ניסיון סיוע לקבלת דבר במרמה.

דין של יתר הבקשות להידחות.

29. המזיכיות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ז אלול תש"פ, 15 ספטמבר 2020, בהעדך
הצדדים.